

# **RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN**

## **ARREST**

**Nr. 7.560 van 21 februari 2008  
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse  
Zaken.

---

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit op 28 december 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 november 2007

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de uitwisseling van de nota's.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.**

Verzoekster heeft de Russische nationaliteit en werd geboren op 30 juli 1972 te Machketi.

Op 13 november 2007 verklaarde verzoekster zich vluchteling en verklaarde hierbij dat ze van Tsjetsjeense afkomst is.

Vergelijkend onderzoek van de vingerafdrukken van verzoekster op 13 november 2007 wees uit dat van verzoekster reeds op verschillende de tijdstippen de vingerafdrukken werden genomen in Polen, namelijk op 19 maart 2005, 4 juli 2006 en 23 oktober 2006. Ten gevolge van deze vaststelling werd haar op 20 november 2007 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats betekend, genomen in toepassing van artikel 51/5, §1 van de Vreemdelingenwet.

De Poolse autoriteiten lieten bij schrijven van 23 november 2007 weten akkoord te gaan met de terugname van verzoekster en dit in uitvoering van artikel 16 (1) e van de Europese Verordening 343/2003

Ingevolge dit akkoord werd in uitvoering van artikel 71/3 §3 van het K.B. van 8 oktober 1981 op 28 november 2007 een bijlage 26 quater aan verzoekster betekend. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt: gemotiveerd is:

*“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (2) de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art.51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 16, 1, e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.*

*Betrokkene heeft op 19/3/2006, 4/7/2006 en 23/10/2006 in Polen een asielaanvraag ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 23/11/2007 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.*

*Betrokkene verklaart in Polen in het opvangcentrum Volomin verbleven te hebben en ook op een privé-adres in Volomin. Betrokkene verklaart in Polen verbleven te hebben van maart 2004 tot juli 2007. In juli 2007 kwam betrokkene naar België alwaar ze bij haar zus in Oudenaarde verbleef vooraleer ze op 13/11/2007 te Brussel asiel aanvraag.*

*Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden – betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn “omdat haar zus D.S. (...) in België verblijft en ze als ongehuwde Tsjetsjeense vrouw niet alleen kon blijven in Polen”.*

*Aangenomen wordt dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet langer dan drie maanden verlaten heeft sinds haar asielaanvraag in Polen waardoor de verantwoordelijkheid van Polen intact blijft.*

*De zus van betrokkene is in België erkend maar betrokkene is niet afhankelijk van deze zus en bovendien leefden ze sinds 2005 gescheiden van elkaar.*

*Er zijn geen concrete aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene (betrokkene verklaart te lijden aan slaapproblemen en problemen met de zenuwen) haar verhindert om te reizen.*

*Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag te behandelen op grond van artikel 32 of art 15 van bovengenoemde verordening.*

*Bijgevolg zal de bovengenoemde worden overgedragen aan de bevoegde Poolse autoriteiten.”*

Op 10 december 2007 weigerde verzoekster het land te verlaten.

Op 28 december 2007 heeft verzoekster een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 16 januari 2008 werd verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken gerepatriëerd.

## **2. Onderzoek van het beroep.**

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van “de artikelen 51/5 van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op “en artikelen 32, 15 en 16 1° van de Europese Verordening (EG) 343/2003 verder; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk

*bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout."*

2.2. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing onzorgvuldig gemotiveerd werd, omdat niet afdoende werd ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekster in Polen. Verder stelt verzoekster dat met betrekking tot haar asielaanvraag haar slaagkansen in Polen lager liggen dan in andere Europese landen. Hiervoor verwijst zij naar een rapport van het ECRE van 2006, naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de mens, naar statistieken van 2004 over de asielonderzoeken in Polen en België, een persbericht van 5 oktober 2006 en de Conventie van Dublin.

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De grieven aangaande de schending van de artikelen 3, §2, 15 en 16 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003) en van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vallen minstens samen met de grief aangaande de onvoldoende en ontoereikende motivering en zullen dan ook samen met het al dan niet bestaan van een schending van de materiële motiveringsplicht behandeld worden.

In dit kader is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Het algemene principe, zoals vastgelegd in artikel 3 van de Verordening 343/2003 van de Raad, bepaalt dat de lidstaten vooraleer ze een asielverzoek van een derde land behandelen, bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is. Welke lidstaat verantwoordelijk is, wordt vastgesteld overeenkomstig de criteria in de verordening 343/2003 en op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient. De uitzondering bestaat erin dat een lidstaat **kan** kiezen om bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land te behandelen, ook al is hij op grond van de in de verordening 343/2003 neergelegde criteria niet verplicht om deze te behandelen (artikel 3.2. Verordening 343/2003). Bijgevolg beschikken de lidstaten over een discretionaire bevoegdheid.

De bestreden beslissing steunt op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en op artikel 16, e van de Verordening 343/2003.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.*

*Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan: (...).*

*§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.*

*Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.*

*§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.*

*Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden. (...).”*

Artikel 16, 1, e van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

*“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is **verplicht**: (...)*

*e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend bij de Poolse autoriteiten. Op 23 november 2007 lieten de Poolse autoriteiten weten dat ze instemde met de vraag tot overname van verzoekster, zodat Polen de verantwoordelijke staat is, vermits verzoekster een asielzoeker is die komt uit een staat die geen lid is van de Europese Gemeenschappen, haar asielverzoek werd afgewezen en ze zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen. Voorts blijkt niet uit het administratief dossier dat om redenen van humanitaire aard of op culturele gronden overeenkomstig artikel 15 van de Verordening 343/2003 de Belgische autoriteiten verzocht werden om met instemming van verzoekster, het asielverzoek te behandelen. Gelet op het absoluut karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, de beslissingnemende overheid (België), eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald (Polen) en deze België niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de instemming van Polen met de overname, beschikt de Belgische overheid niet meer over een discretionaire bevoegdheid. Uit de overlegde stukken blijkt niet dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing of voor het Dublin-onderzoek specifieke elementen heeft aangehaald waarbij de Belgische overheid haar asielaanvraag zou dienen te behandelen en niet de Poolse autoriteiten. Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft verzoekster enkel aangegeven dat ze graag zou hebben dat België haar asielverzoek zou behandelen omdat *“mijn zus in België verblijft en omdat ik als ongehuwde Tsjetsjeense vrouw niet alleen kon blijven. Ik had geen andere familieleden in Polen”*. Op deze elementen, zoals uit de volgende alinea zal blijken, werd door de verwerende partij geantwoord. Verzoekster heeft niets vermeld over haar gebrek aan vertrouwen in de Poolse asielprocedure. Derhalve houdt de bestreden beslissing geen

miskenning in van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Evenmin werden artikel 3 en 15 van de Verordening 343/2003 geschonden.

Voorts geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven al vermeld, wordt vastgesteld dat verzoekster geen specifieke elementen aanhaalt waarom haar asielaanvraag in België behandeld diende te worden. In haar aanvraag gaf ze aan dat haar zus in België als vluchteling erkend werd en hier woont samen met haar echtgenoot woont. Voorts gaf ze aan dat ze als Tsjetsjeense vrouw niet alleen kon blijven en dat ze geen familie heeft in Polen. Op beide argumenten werd door de verwerende partij in de bestreden beslissing geantwoord. Met betrekking tot het eerste argument stelt de verwerende partij dat verzoekster niet aangetoond heeft dat ze afhankelijk is van haar zus en dat ze bovendien sinds 2005 van haar zus gescheiden leeft. De Raad wijst verzoekster erop dat de loutere verwijzing naar de aanwezigheid van haar zus in België geen dermate nauwe familieband of bijzondere omstandigheid aantoont die hetzij tot de behartiging van de asielaanvraag met verblijf in België of hetzij tot een bijzondere motivering waarom niet op die vraag wordt ingegaan, had moeten leiden. Met betrekking tot het tweede argument stelt de verwerende partij dat dit geen specifiek element is om haar asielaanvraag door België behandeld te zien, daar verzoekster nog geen drie maanden het grondgebied van Polen verlaten heeft waar ze haar asielaanvraag behandeld hebben. Hierdoor blijft de verantwoordelijkheid van Polen 'intact'. Daarenboven blijkt dat verzoekster een asielaanvraag ingediend heeft in Polen. De Poolse overheid heeft uiteindelijk haar aanvraag afgewezen. Verzoekster verklaarde eveneens in Polen te hebben verbleven van maart 2004 tot juli 2007. Tot slot stelt de bestreden beslissing dat er geen specifiek aanwijzingen zijn dat haar gezondheidstoestand haar zou verhinderen om te reizen. Al deze motieven worden door verzoekster niet in haar verzoekschrift in concreto weerlegd.

Daarenboven wijst de Raad verzoekster erop ze niet aantoont dat artikel 16 van de Verordening 343/2003 geschonden werd, daar dat ze niet weerlegt dat ze *“een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”* is.

Tot slot wijst de Raad verzoekster erop dat Polen lid is van de Raad van Europa en van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) heeft onderschreven, zodat mag worden aangenomen dat deze staat voldoende garanties biedt dat verzoeksters asielaanvraag eveneens conform de voorschriften van het Vluchtelingenverdrag zal worden behandeld (R.v.St., nr. 162.399 van 10 september 2006). Haar algemene en theoretische beschouwingen, verwijzingen naar rapporten en persberichten (verzoekschrift p.4-10) alsmede de neergelegde stukken doen hieraan geen afbreuk en tonen aan dat Polen de asielaanvragen behandelt. Het komt de Raad niet toe de 'slaagkansen' van verzoekster op de toekenning van haar vluchtelingenstatus of subsidiaire status te beoordelen.

De bestreden beslissing vormt een correcte toepassing van de algemene regels van de behandeling van een asielaanvraag wanneer reeds eerder in een andere Lid-staat een asielaanvraag is ingediend. Derhalve maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond. Evenmin werden artikel, 51/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 3.2, 15 en 16.1° van de verordening 343/2003 geschonden.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing

mag nemen. Een schending van het door verzoekster aangehaalde beginsel wordt niet aangetoond, daar uit het voorafgaande blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoekster aangebrachte gegevens en gebruik gemaakt heeft van zijn discretionaire bevoegdheid. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.5. In zoverre en in de mate dat de overige door verzoekster aangehaalde bepalingen niet samenvallen met de hiervoor onderzochte bepalingen en beginselen, zet zij niet uiteen op welke (andere) wijze deze zijn miskend zodat ze op onontvankelijke wijze zijn aangevoerd.

2.6. Tevergeefs voert verzoekster de schending van de rechten van verdediging aan. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 124.957, 3 november 2003). Dit onderdeel kan niet dienstig aangevoerd worden. In die mate is dit onderdeel onontvankelijk.

2.7. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. RYCKASEYS**

**M. BEELEN**